

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4704

гр. София, 25.06.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **3753** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК във връзка с чл.

1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искове на Ж. А. С. с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявени срещу Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/, с които се претендира от отменен като незаконосъобразен административен акт - Решение № РД-Е112-234/23.11.2016 г. на управителя на НЗОК, обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 37 650.00 евро, представляващи претърпяна загуба за периода от 10.12.2016 г. до 05.04.2018 г., неимуществени вреди в размер на 10 000.00 лева, считано от 10.12.2016 г. до окончателното изплащане на обезщетението, мораторна лихва за забава за периода от 10.12.2016 г. до предявяване на исковата молба – 05.04.2018 г. в размер на: 5 051.00 евро върху сумата, претендирана като обезщетение за претърпените имуществени вреди и 1 341.57 лева върху сумата, претендирана като обезщетение за претърпените неимуществени вреди.

В исковата молба е описано подробното здравословното състояние на ищеца, което го е принудило да подаде в НЗОК заявление за издаване на разрешение /формуляр S/ за планирано лечение извън държава членка на ЕС по пребиваване – К.. Последвал е отказ на управителя на НЗОК, обективиран в Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. Отказът е оспорен от г-жа С., а впоследствие и отменен като незаконосъобразен с решение по адм. дело № 108/2017г. на АССГ. С постановения съдебен акт преписката била върната на административния орган за ново произнасяне. С решение по адм.дело № 6979/2017 г. на ВАС на РБ е оставено в сила решението по адм. дело № 108/2017г. на АССГ. Междувременно здравословното състояние на г-жа С. се е влошило, което я принудило да започне лечение в К., за което е заплатила стойност 37 900.00 евро, включващо и извършването на операция на 21.01.2017 г. Изложени са подробни съображения относно незаконосъобразността на акта - Решение № РД-Е112-234/23.11.2016 г. на управителя на НЗОК, както и в какво точно

се изразява дължимото поведение на административния орган при искане за възстановяване на разходи за лечение, направено извън Република България. Твърди се, че в правната сфера на ищеца са настъпили имуществени вреди, включващи направените разходи за лечение в К. и транспортните разходи, и неимуществени вреди, свързани с получените заеми за лечение, стреса, на който е подложен относно възстановяването им, и липсата на вяра в осигуряването на достъпна медицинска помощ и безплатното предоставяне на медицински услуги. Тези вреди нямало да настъпят, ако е било уважено своевременно искането ѝ за планово лечение. Претендира направените по делото разноски, вкл. и адвокатски хонорар.

В последващо становище оспорва твърденията на ответника за недопустимост на исковото производство. Не било налице продължение на административната процедура по издаване на индивидуален административен акт. Уточнява изрично, че вредите се претендират от отмяната на Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. на управителя на НЗОК. Ирелевантно за настоящото производство било обстоятелството законосъобразно ли е последващо издаденото Решение № РД-Е112-30/06.03.2018 г. на управителя на НЗОК. Конкретизира, че в случая елемент от правопораждащия фактически състав на отговорността на НЗОК не е действие или бездействие от страна на административния орган при и по повод осъществяване на административната дейност.

В проведеното съдебно заседание ищецът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адв. М. П., моли искът да бъде уважен. Сочи наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди. Претендира разноски по списък по чл. 80 ГПК. Уточнява изрично, че оказаната правна помощ е безплатна съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - НЗОК, редовно уведомен, чрез процесуалните си представители юрк.В. К. и юрк.А. Б. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Излага се, че лечението е осъществено в частна клиника в К., с която тяхната здравноосигурителна каса нямала сключен договор. Недоказани били претенциите на ищеца за претърпените болки и страдания. Претендира присъждане на разноски.

В писмен отговор, депозиран по делото на 12.07.2018г. са изложени съображения за недопустимост на исковата претенция. Посочва се, че при отмяната на Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. на управителя на НЗОК, преписката е върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на постановения съдебен акт. Издадено е на 06.03.2018 г. Решение № РД-Е112-30 на управителя на НЗОК, до която дата ищецът вече е реализирал лечението си в К., без да е представил доказателства за неговата неотложност и спешност. Поради това, че административното производство по заявлението на г-жа С. не е приключило, а искът се явява предварително заведен, т.е. не е налице изискуемата абсолютна предпоставка за неговата допустимост по чл. 204 АПК, съдебното производство е следвало да бъде прекратено. Твърди се, че размерът на претендираните имуществени вреди е прекомерен, и се възразява срещу вида на лихвата. Изложени са доводи за наличието на подходящи за лечението на ищеца клиници в Република България. Не се доказвала и причинно-следствената връзка между отменения административен акт и вредите. По тези съображения се формулира извод за неоснователност на исковата претенция. В допълнителна писмена защита се уточнява, че Решение № РД-Е112-30/06.03.2018 г. на управителя на НЗОК е

влязло в сила като неоспорено, не са налице предпоставките на чл. 177, ал. 2 АПК за прогласяване нищожността на издадения в изпълнение на влязло в сила съдебно решение административен акт, както и, че не следва да се търси отговорност на НЗОК относно действие или бездействие от нейна страна. В писмени бележки, депозиран на 10.06.2021г. се аргументира, че ищцата не е изчакала произнасяне от административния орган, като е провела своето лечение като частен пациент в болница в К.. С този факт се опровергава причинно-следствената връзка между отмененото решение и направените разходи. Не били доказани и претърпените неимуществени вреди.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите и възраженията на страните и прецени събраните и приети по делото доказателствата, приема за установено от фактическа страна следното:

С вх. № Е112-01-85/17.09.2016 г. Ж. А. С. е подала заявление за издаване на разрешение /формуляр S2/ за планирано лечение извън държавата по осигуряване/пребиваване /л. 54-55/.

С Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. управителят на НЗОК е отказал издаването на предварително разрешение, заплащано от НЗОК /формуляр S/, на задължително здравноосигуреното лице по българското законодателство - Ж. А. С.. Актът е бил оспорен от г-жа С. и е образувано адм. дело № 108/2017г. по описа на АССГ, II-ро отделение, 52 състав.

С решение № 2552/18.04.2017г. по адм. дело № 108/2017г. на АССГ, Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. на управителя на НЗОК е отменено, а преписката – върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт. Мотивите са следните: „Управителят на НЗОК /бел. моя/ е приел становищата на националните консултанти, без да ги анализира, и въз основа на тях е направил своите правни изводи. /.../ В становищата на консултантите /бел. моя/ не са посочени, обаче, конкретни лечебни заведения в България; използвани в тях методи – прилага ли се в тях метода, използван в Американски институт за минимално инвазивна хирургия-/AIMIS Spine/ К., или други методи с аналогични резултати; обичайните срокове, в които може да се получи лечение в тях и възможното развитие на болестта. /.../ Само формално, комисията е съобразила и приложила чл. 8, ал. 1 от Правилата, като е поискала становища на консултантите-медици за преценката налице ли са или не с оглед поставената диагноза материално правните предпоставки за издаване на искания документ и по който въпрос са били нужни специални знания, каквито комисията е нямала. С писмо с изх. № Е112-01-85 от 21.10.2016г. управителят на НЗОК е изискал становище в следния смисъл: ако лечението на заболяването на Ж. С. може да се осъществи в България и при безопасни и оправдани от медицинска гледна точка срокове, да се посочи къде, в какви срокове. Въпреки, че получените становища не отговарят на поставените им задачи, органът не е изискал повторно становище по конкретно поставените въпроси. /.../ Решението, предмет на делото, с което отказано на жалбоподателката издаване на предварително разрешение /.../ същото следва да бъде отменено, а преписката върната на административния орган за ново произнасяне. При новото разглеждане следва да се изиска мотивирано становище от експерти, които да отговорят на конкретно поставените от управителя въпроси“.

Решение № 2552/18.04.2017 г. по адм.дело № 108/2017 г. на АССГ е оставено в сила с решение № 12765/25.10.2017 г. по адм. дело № 6979/2017 г. на ВАС на РБ.

С Решение № РД-Е112-30/06.03.2018г. на управителя на НЗОК е отказано издаване на предварително разрешение за лечение извън държавата-членка по пребиваване, заплащано от НЗОК, на задължително здравноосигуреното лице по българското законодателство - Ж. А. С. /л. 42-45/.

Доказателства, че този административен акт е оспорен като незаконосъобразен, не са приложени по делото. Изрично в открито съдебно заседание, проведено на 23.10.2018г., процесуалният представител на ищеца оттегля становището си от 13.09.2018г., в което е обективирал искане за прогласяване нищожността на Решение № РД-Е112-30/06.03.2018 г. на управителя на НЗОК на основание чл. 177, ал. 2 АПК.

Представени са с молба от 09.11.2018 г. писмени доказателства, преведени на български език /фактури, разписки, платежно нареждане – л. 126-153/, и с молба от 17.02.2020г. оригинали на писмени доказателства /договор за паричен заем, разписки, преводни нареждания– л. 288-303/.

Приложени са в превод на български език следните писмени доказателства: кореспонденция от юни 2017г., видно от която Американският институт по минимално инвазивна гръбначна хирургия /AIMIS Spine/ не работи с държавното здравно осигуряване, поради което S2 не може да бъде използван за услугите, предлагани от посочената болница /л. 436-437/, писмо от д-р Ф., с което се удостоверява необходимостта от планираното за Ж. А. С. лечение в цитираната болница /л. 440-443/; оферта за извършване на хирургична интервенция с посочено описание на процедурите и стойността им /л. 448-449/; фактура от 28.02.2017 г. /л. 451-452/.

Изслушана е съдебно-икономическа експертиза, която настоящата съдебна инстанция кредитира като изготвена обективно и в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал. Вещото лице С. П., въз основа на изключително подробни фактически установявания в констативно-съобразителната част на експертизата, формира следните изводи: в оригинал е представена фактура с реф. № FEI 07022017/28.02.2017г. от AIMIS Spine Plc, издадена на Ж. А. С., за сумата от 37 900.00 евро за операция на киста на Т. от д-р Ф., извършена на 21.02.2017г. /л. 301/. Фактурата съответства на изискванията на българското законодателство за минималната информация по отношение на първичен счетоводен документ, адресиран до външен получател, и съдържа реквизитите – наименование /фактура/ и номер, изписан с арабски цифри, дата на издаване, което позволява да се проследи хронологичното записване на счетоводната операция; наименование на издателя и информация за адрес, телефон, ДДС номер, данъчен номер, позволяваща да се идентифицира търговецът/съставителят; стойностното и натурално изражение на стопанската операция, общо и по отделни пера. От съдържанието на представената фактура се установяват точно услугите и стоките, до които се отнася, основанието за издаването ѝ –

извършената операция, стойностното изражение на всяко едно от перата за формиране на общ разход от 37 900.00 евро – хоспитализация, такса за хирург, за помощник-хирург, анестезиолог; приети лекарства, импланти, изделия за еднократна употреба и всички други болнични разходи и такси. Уточнява се, че сумата по оригиналната фактура съответства на сумата по документа в превод на български език. Сумата по посочената фактура е постъпила по сметката на AIMIS Spine Plc. Плащанията са извършени на пет вноски с банкови преводи, както следва: сумите в размер на 3 000.00 евро, 12 750.00 евро и 6 200.00 евро, или общо 21 950.00 евро, са платени с кредитен превод от банкови сметки на Ж. А. С. в банка ДСК и О. и са наредени директно на банкова сметка на AIMIS Spine Plc; сумата в размер на 3 822.56 евро е наредена от А. Г. К. към банковата сметка на AIMIS Spine Plc съгласно условията на договор за паричен заем между него и Ж. А. С., по силата на който последната дължи връщането на сумата на заемодателя К.; сумата в размер на 12 127.44 евро е наредена директно към банковата сметка на AIMIS Spine Plc чрез „Б. банк“ във Великобритания от [фирма] като дарение за операция от д-р Ф. на Ж. А. С.. Описанието на стойностите за извършените процедури по пера е, както следва: лумбална леминектомия, декомпресия на нерва и лавинектомия, проверка и декомпресия на гръбначния стълб, couda equine и коренчетата на нервите, анестезия, невромониторинг и техники, импланти и изделия за еднократна употреба, като за всяко от тях е посочена конкретна стойност на стр. 15 от експертната в евро. Сумите от документите, посочени по-горе и обуславящи извършените плащания, не кореспондират със сумите, описани по дейности и процедурите по пера така, както са посочени във фактурата, поради което не може да се направи извод кое плащане за коя процедура/действие се отнася. Общият размер на сумите, обаче, представляващ сбор от всички платежни документи, приложени по делото, формира крайната сума от 37 900.00 евро, описана като обща стойност по фактурата. Цената не включва пътни и транспортни разходи, като по делото липсват доказателства за извършването им. По делото били представени в оригинал и други документи: 2 броя платежни нареждания за валутен превод от 15.02.2017г. и 23.06.2017г. до [фирма] с наредител ищеца и бенефициент AIMIS Spine Plc, с основание – операция на Ж. А. С. от д-р Ф. /л. 291, л. 294/; 5 броя операционни бележки, респ. съобщения или справки за извършени банкови преводи по сметката на AIMIS Spine Plc, с основание – операция на Ж. А. С. от д-р Ф. – от 15.02.2017 г. С. превод на сумата в размер на 3 000.00 евро /л. 292/, съобщение за платена от [фирма] сума в размер на 12 127.44 евро /л. 297/, S. съобщение от 20.02.2017г. до „П.

банк“ за сумата в размер на 3 822.56 евро с наредител А. Г. К. и основание - споразумение /л. 289/, С. превод от 23.06.2017г. за сумата в размер на 12 750.00 евро /л. 295/, справка от 07.07.2017 г. на „Банка О.“ за S. превод на сумата от 6 200.00 евро и основание - проформа фактура от 28.06.2017 г. /л. 299/; 5 броя разписки, издадени от AIMIS Spine Plc за получени суми за операция на пациент Ж. А. С. от д-р Ф., като са цитирани в експертната техните референтни номера и дати /15.02.2017г., 21.02.2017г., 23.06.2017 г. и 11.07.2017 г./, суми /3 000.00 евро, 12 127.44 евро, 3 822.56 евро, 12 750.00 евро, 6 200.00 евро/ и правно основание /л. 293, л. 298, л. 290, л. 14; л. 296, л. 300/. Формира се извод, че посочените документи представляват документална обосновка за извършени платежни операции – превод на парични средства в евро по сметката на AIMIS Spine Plc за операцията на пациент Ж. А. С., извършена от д-р Ф. на 21.02.2017 г. Сумите, описани в тях, съответстват на сумите по документите, предоставени в превод на български език. Описанието на основанието за направеното плащане е общо – операцията на Ж. А. С., без да е посочено и описано в детайли спрямо заплатената дейност /лечение, какво и към кой момент/. Експертът посочва, че всички документи от молбата от 17.02.2020г. са представени в оригинал. Те формират в общ размер реалните плащания – 37 900.00 евро, за което е издадена и фактурата от 28.02.2017г., посочена по-горе, в която фактурираната сума е детайлизирана по пера /л. 301/. Плащанията, извършени по банковата сметка на AIMIS Spine Plc, не са извършени по перата, посочени във фактурата, и не съответстват като стойност по пера, но заедно формират общ размер на плащанията, съответен на този от фактурата. Плащанията са извършени от платци/наредители на превода - Ж. А. С., А. Г. К., [фирма], по банковата сметка на AIMIS Spine Plc. Основанията на преводите е операция на Ж. А. С. от д-р Ф., с изключение на сумата в размер на 3 822.56 евро, преведена от А. Г. К. с посочено основание – споразумение с Ж. А. С.. Към експертната е изготвено приложение, съдържащо информация от документите за извършени плащания, конкретно за всяко едно от посочените по-горе 5 плащания в евро и за общата стойност от фактурата от 28.02.2017 г., вкл. и информация за самите документи - на коя дата са представени на съда и на кой лист от делото се намират те.

По делото са изслушани свидетелските показания на Х. В. С., съпруг на Ж. А. С.. Той излага, че последната е кандидатствала за отпускане на средства от НЗОК през 2016г. за операция в К.. Парите били събрани от нейни близки, приятели, роднини, колеги, вкл. и от работодателя на свидетеля. Съпругата му била много притеснена дали ще

получи разрешение, не можела да спи, което допълнително влошавало здравословното ѝ състояние.

При така изложената фактическа обстановка, **Административен съд София-град** формира и следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Искът срещу НЗОК /чл. 205, ал. 1 във връзка с § 1, т. 1 ДР АПК и чл. 7 ЗОДОВ/ е предявен от лице с активна процесуална легитимация. Твърди се в случая претърпяване на вреди - имуществени и неимуществени, причинени от незаконосъобразен акт, издаден при и по повод изпълнение на административната дейност. За да бъде преценена процесуалната допустимост на иска и компетентността на настоящия съд да го разгледа /чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 1-2 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо да се установи кой е в действителност незаконосъобразният акт, от чието издаване в патримониума на ищеца са настъпили твърдените вреди.

В конкретния случай ищецът - Ж. А. С., чрез процесуалния си представител, сочи настъпването на вреди от Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. на управителя на НЗОК. По делото няма спор, че решението е индивидуален административен акт и на същото е осъществен съдебен контрол за законосъобразност. Този акт е отменен като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение и формално попада в обхвата на разпоредбата на чл. 204, ал. 1 АПК. Не е отчетено от ищеца, обаче, че при отмяната на акта преписката е върната за ново произнасяне от компетентния административен орган и са дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, с които той трябва да се съобрази. Не е отчетено и, че административното производство пред НЗОК не е започнало служебно, а по заявление на г-жа С.. То се приема за приключило с влязъл в сила административен акт. Последица от отмяната на Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. на управителя на НЗОК и връщане преписката за ново произнасяне е висящността на административното производство. Претенцията за обезщетяването на вреди би била допустима при отмяната на административен акт, в който случай въпросът се решава по същество. По делото няма доказателства,

че към датата на подаване на исковата молба – 05.04.2018 г., последващото Решение № РД-Е112-30/06.03.2018 г. на управителя на НЗОК е връчено на адресата му и е оспорено пред съд, като изрично в открито съдебно заседание процесуалният представител на ищеца оттегля искането за прогласяване нищожността му на основание чл. 177, ал. 2 АПК. Не е налице и хипотезата на чл. 204, ал. 3 АПК. При положение, че административното производство по заявлението на г-жа С. приключва с издаването на Решение № РД-Е112-30/06.03.2018 г. на управителя на НЗОК, то това е актът, от чиято установена по съдебен ред незаконосъобразност могат да се претендират вреди. Обуславя се извод, че искът в случая, обоснован на незаконосъобразността на предходното Решение № РД-Е112-234/23.11.2016 г. на управителя на НЗОК, с който не е приключило административното производство, е преждевременно подаден и като такъв е недопустим.

Настоящата съдебна инстанция следи служебно за допустимостта на иска по чл. 204, ал. 1 АПК. Ответникът е направил изрично възражение за недопустимост на претенцията в писмения си отговор от 12.07.2018г.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност”.

Увреждането на гражданите, в случая претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка /пряка и непосредствена/ с настъпилата вреда. Елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е също незаконосъобразният акт да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна връзка между отменения по съдебен ред акт на административния орган /неговото незаконосъобразно действие или

бездействие/ и твърдените претърпени имуществени и неимуществени вреди /чл. 154 от ГПК/.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. по т.гр.д. № 3/2004г. на ОСГК на ВКС „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган – т.е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми...Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетението“.

Изрично процесуалният представител на ищеца адв. М. П. е уточнил, че не се претендират вреди от незаконосъобразни действия или бездействия на административния орган /чл. 204, ал. 4 АПК/. Преди окончателното произнасяне на съда не е налице стабилен административен акт, който да поражда права или задължения за адресата му. В конкретния случай, дори е налице особена хипотеза – административният орган в изпълнение на влязло в сила съдебно решение е издал нов акт- Решение № РД-Е112-30/06.03.2018г., като обстоятелството дали той е съобразен с указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона не подлежи на преценка в настоящото производство. За адресата на акта е съществувала възможност да го оспори като нищожен в производство по чл. 177, ал. 2 АПК или в настоящото съгласно чл. 204, ал. 3 АПК, което не е направено. Това, че управителят на НЗОК е постановил повторен отказ, е ирелевантно обстоятелството при търсенето на вреди от предходен негов незаконосъобразен акт. Отделно, следва да се посочи, че не представлява и незаконосъобразно поведение издаването на последващия акт едва през март 2018 г., тъй като съгласно чл. 174 АПК, АССГ с решението си по адм.дело № 108/2017г. не е указал срок за произнасянето.

До влизането в сила на Решение № РД-Е112-30/06.03.2018 г. на управителя на НЗОК не е налице окончателен отказ по заявлението вх. № Е112-01-85/17.09.2016г. на Ж. С.. От евентуалната отмяна на този отказ, с което окончателно приключва иницираното от нея производство, би могло да се релевират доводи за основателност на

претенцията за обезщетение на вреди. Необходимо е да се посочи, че ищецът е следвало да изчака приключването на производството пред НЗОК с окончателен акт и тогава, ако този акт негативно засяга правната му сфера, да реализира субективното си право на оспорване, съответно – и да претендира обезщетение за вреди. При един положителен за ищеца акт, не би възникнал правен интерес от оспорването му, съответно – не би могло да се търси обезщетение за вреди, освен ако те не са обосновани от забавеното произнасяне на административния орган. Хипотетично при издаването на позитивен за ищеца акт, ще липсва причинно-следствената връзка между акта и претърпените имуществени вреди, тъй като заявлението на лицето би било уважено и неговата парично измерима претенция в конкретен размер удовлетворена.

В допълнение: всички твърдения, касаещи законосъобразността на актовете на управителя на НЗОК, т.е. съществували ли са към момента на издаването им всички предпоставки за това, вкл. и необходимо ли е за разрешението за лечение формуляр S2 от болницата в К. и следва ли тя да има сключен договор с местната здравна каса, са неотнормирани и не подлежат на обсъждане в настоящото производство. Контролът по законосъобразността на Решение № РД-Е112-234/23.11.2016г. на управителя на НЗОК е осъществен с влязло в сила съдебно решение, поради което и пререшаването на спора е процесуално недопустимо. Безспорно този акт е отменен като незаконосъобразен на 25.10.2017г., към който момент лечението на ищеца е било осъществено. И въпреки това, не този акт формира окончателния отказ на управителя на НЗОК за издаване на предварително разрешение, а Решение № РД-Е112-30/06.03.2018г., което не е обжалвано пред съд и не е отменено, респ. не е обявена неговата недействителност.

В тази посока са и мотивите на Решение № 6739 от 04.06.2021г. по адм. дело № 11570/2020 г., III отд. на ВАС на РБ: „административното производство по съответния въпрос приключва едва тогава, когато административният орган се произнесе със законосъобразен акт и този акт влезе в сила, а конкретният случай не е такъв. Отмяната на един от издадените в хода на производството административни актове не поражда право на обезщетение, тъй като към този момент няма завършен фактически състав за търсене на имуществена отговорност за вреди. Претендираните от лицето права се признават или отричат, със съответните правни последици, с влизане в сила на административния акт, с който органът решава въпроса по същество. Поради това в подобни случаи искът за вреди от незаконна административна дейност може да се предяви след окончателното приключване на административното

производство, ако реално има настъпили вреди в резултат на отложеното решаване на въпроса поради постановените при разглеждането на преписката незаконни актове. Макар законът /чл. 204, ал. 1 АПК/ да не е формулирал по този начин условието за допустимост на исковите претенции, правилото следва да се изведе при тълкуване на разпоредбите, които характеризират отделните фази на административния процес. Позовавайки се на неприключилото административно производство по направеното /.../ искане административният съд е пропуснал да направи преценка за допустимост на претенциите, като не е взел предвид, че ако искът за обезщетяване на вреди от незаконна административна дейност, внесен преди приключването на административното производство, бъде допуснат за разглеждане и отхвърлен от съда като неоснователен с мотив, че е преждевременно предявен, ищецът не би могъл повторно да предяви същият иск поради преклудиращото действие на силата на пресъдено нещо. Същевременно, ако искът за обезщетяване на вреди бъде уважен с влязло в сила решение преди административното производство да бъде завършено, възможно е да се окаже, че ищецът няма право на обезщетение, защото правото или законният интерес, които е твърдял, че са нарушени от незаконна административна дейност, обуславяща търсенето на имуществена отговорност за вреди, впоследствие са били отречени“.

Въз основа на изложените по-горе съображения, исковата молба следва да бъде върната на ищеца поради процесуалната ѝ недопустимост /по аргумент от чл. 204, ал. 1-ал. 2 АПК/, а производството по делото – прекратено.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 468.00 /четиристотин шестдесет и осем/ лева, представляващи внесения депозит за вещо лице /л. 313; л. 427/ и юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 ЗПП във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Списъкът по чл. 80 ГПК е представен от ответника с писмените бележки 10.06.2021г. но присъждането на разноски е поискано в хода по същество, поради което и съобразно Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, такива му се дължат. Късното представяне на списъка по чл. 80 ГПК влече след себе си единствено невъзможността да се иска изменение на постановения съдебен акт в частта за разноските /чл. 248, ал. 1 ГПК/.

Така мотивиран и на основание чл. 253 от ГПК, чл. 204, ал. 1 от

АПК, *Административен съд София - град*, II-ро отделение, 22-и състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ определение от 28.05.2021г., с което е даден ход по същество на адм. дело № 3753/2018г.

ВРЪЩА исковата молба на Ж. А. С. с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена срещу Националната здравноосигурителна каса, с която се претендира от отменен като незаконосъобразен административен акт - Решение № РД-Е112-234/23.11.2016 г. на управителя на НЗОК, обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 37 650.00 евро, представляващи претърпяна загуба за периода от 10.12.2016 г. до 05.04.2018г., неимуществени вреди в размер на 10 000.00 лева, считано от 10.12.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението, мораторна лихва за забава за периода от 10.12.2016 г. до предявяване на исковата молба – 05.04.2018 г. в размер на: 5 051.00 евро върху сумата, претендирана като обезщетение за претърпените имуществени вреди и 1 341.57 лева върху сумата, претендирана като обезщетение за претърпените неимуществени вреди.

ПРЕКРАТЯВА висящността на производството по адм.дело № 3753/2018г. по описа на Административен съд София - град, II-ро отделение, 22-и състав.

ОСЪЖДА Ж. А. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.4 да заплати на Националната здравноосигурителна каса с адрес: [населено място], [улица] сумата в размер на 468.00 /четиристотин шестдесет и осем/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от определението да бъде връчен по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия:

